

Bij de gelegenheid van het leggen van struikelstenen voor Marc Herman Boasson en zijn vrouw Bella bij hun oude huis Park de Griffioen 2 te Middelburg droeg ik dit gedicht voor op dinsdag 15-11-2016 ter nagedachtenis aan hen door mij geschreven.

Ik leef!

Ik leef

In een verwarmde trein
luister ik naar een muziekje
zie de schaapjes en de paarden in het gras
de wereld trekt aan mij voorbij
alsof 't altijd zo was

Onbezorgd en zonder pijn
op weg naar een bestemming
comfortabel in het comfortabel zijn
verzekerd van een ongestoord bestaan
ben ik hier op dit moment
val samen met alles om me heen

De vogels, het land, de vinger van degeen
vóór mij die niet op mij wijst maar via de ruit
op iets hier buiten
aan haar geliefde uitleg geeft

Ik leef!

Marc en Bella
hoe mooi kon het leven
jullie tegemoet schijnen
en hoe wreed werd het verstoord

Eerst van Middelburg naar Amsterdam
daarna snel afgevoerd, vermoord
het was daarna en juist daarom
dat je broer na aandringen in actie kwam
zijn studievriend en bekende van de familie Boasson
secretaris generaal op Binnenlandse zaken
die over het soepel verloop van registratie
van joden moest waken
benaderde
om uitzonderingen te maken

Er kwam een lijst
zoals zovele
maar van deze keerden
de meesten terug
zoals mijn ouders en 700 anderen
die net niet werden vergast

Waren jullie het offer
dankzij welk ik nu leef
en de geslachten na mij?
Ik heb jullie nooit gekend
en dus nooit gemist
maar ik weet alleen dat IK leef
en deze steen leg
nu ter jullie nagedachtenis.